

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

2121

Vragen van de leden **De Roon** en **Brinkman** (beiden PVV) aan de ministers van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en van Justitie over *tegenvallende resultaten van de aanpak van geweldplegers tegen politie, ambulancepersoneel, etc.* (Ingezonden 5 maart 2009)

1

Heeft u kennisgenomen van het rapport «Evaluatie Strafvorderingrichtlijn kwalificerende slachtoffers»¹ en de berichtgeving over onverminderde voortgang van geweldpleging tegen ambtsdragers?²

2

Hoe verklaart u dat er ondanks de gestelde maatregelen nog in zeer hoge mate tal van schrikbarende geweldplegingen tegen ambtsdragers plaatsvinden?

3

Hoe verklaart u dat veelal niet bekend is dat bijvoorbeeld winkeliers ook onder kwalificerende slachtoffers vallen?

4

Deelt u de mening dat de strafvorderingrichtlijn OM inzake geweldpleging tegen ambtsdragers niet naar behoren wordt nageleefd? Zo ja, welke maatregelen gaat u nemen? Zo nee, waarom niet?

5

Deelt u de mening dat het straattuig geen enkele boodschap heeft aan de

huidige softe aanpak en dat stevig repressief optreden geboden is?

6

Bent u bereid de geweldsinstructie politie zodanig aan te passen, dat politiefunctionarissen die in het nauw worden gebracht door straattuig daartegen met geboden geweldstoepassing kunnen optreden zonder voor vervolging te hoeven vrezen? Zo nee, waarom niet?

7

Bent u bereid een wettelijke verplichting in te voeren om verdachten van geweldpleging tegen ambtsdragers tot hun berechting in preventieve hechtenis te houden, onmiddellijke strafrechtelijke beslaglegging op hun vermogen mogelijk te maken om de schade te kunnen verhalen en een verankering van minimumstraffen in de wet te bewerkstelligen? Zo nee, waarom niet?

¹ www.wodc.nl/images/1714_volledige_tekst_tcm44-159724.pdf

² AD.nl, 2 maart 2009: «Mentaliteitsprobleem nu aanpakken».

Telegraaf, 2 maart 2009: «Geweld tegen autoriteit amper te stoppen».

Antwoord

Antwoord van minister **Ter Horst** (Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties), mede namens de minister van Justitie (ontvangen 27 maart 2009)

1

Ja. De «Evaluatie Strafvorderingrichtlijn kwalificerende slachtoffers» is immers in opdracht van mij en de minister van Justitie uitgevoerd en op 19 februari jl. hebben wij uw Kamer de resultaten van dit onderzoek toegezonden, voorzien van onze beleidsreactie.

2

Ja. Ik betreur de incidenten van geweld tegen overheidsdienaren waarover in de pers wordt bericht, zoals ik elk incident van geweld tegen overheidsdienaren betreur. De toenemende aandacht voor dit soort incidenten beschouw ik als een teken dat dit geweld niet (langer) wordt geaccepteerd. Deze maatschappelijke bewustwording is onderdeel van de aanpak. Het laat zien dat de grenzen zijn gesteld en de overschrijdingen worden gemeld. Het beleid dat ik terzake van geweld tegen werknemers met een publieke taak voer is ondubbelzinnig: geweld mag nooit worden getolereerd. Het betreft wel een beleid van de lange adem en helaas zullen incidenten nog voorkomen. Elk incident kan echter rekenen op een stevige justitiële reactie.

3

Bij de verhoging van de strafeis in 2006 voor kwalificerende slachtoffers is de mogelijkheid opgenomen zowel in het geval van een werknemer met een publieke taak als van andere werknemers in de uitoefening van hun beroep een hoge straf te eisen wanneer deze werknemers te maken krijgen met geweld. In de media is veel meer aandacht geweest voor incidenten waarbij werknemers met een publieke taak zijn betrokken. Een van de maatregelen genoemd in de beleidsreactie van 19 februari jl. is dat meer bekendheid wordt gegeven aan de richtlijn kwalificerende slachtoffers van het Openbaar Ministerie. Ook wordt ingezet op eenduidige landelijke afspraken met Openbaar Ministerie en politie.

4

Ik verwijs voor het antwoord op deze vraag naar de gezamenlijke beleidsreactie die uw Kamer 19 februari jl. heeft ontvangen. De belangrijkste conclusie uit de evaluatie van de strafvorderingsrichtlijn is dat goede vorderingen zijn gemaakt. Ik deel deze conclusie, hoewel soms nog niet alles goed gaat. Ik heb er vertrouwen in dat deze ontwikkeling zich in de goede richting doorzet. Gelet op het maatschappelijke belang zijn wel aanvullende maatregelen noodzakelijk omdat ik in de toekomst nog betere resultaten wil bereiken. Deze maatregelen betreffen onder meer het vergroten van de bekendheid van de richtlijn binnen het openbaar ministerie, het registreren van de strafeisen en het monitoren van de toepassing van de richtlijn. Ook worden er afspraken gemaakt voor politie en het openbaar ministerie over een eenduidige registratie van geweldszaken tegen werknemers met een publieke taak en komen er landelijke afspraken voor de politie en het openbaar ministerie over de eenduidige strafrechtelijke aanpak van dit soort zaken. De mogelijkheid wordt gezien om te werken met contactpersonen bij politiekorpsen en openbaar ministerie.

5

De basis van ons beleid is dat geweld tegen werknemers met een publieke taak nooit wordt getolereerd. Het huidige beleid (gesteund door uw Kamer) kenmerkt zich juist door een stevige aanpak van daders van

agressie en geweld tegen werknemers met een publieke taak. Een flink pakket maatregelen, samengebracht in het programma Veilige Publieke Taak richt zich op het voorkomen en het aanpakken van dit soort geweld. Uitgangspunt hierbij is dat er altijd een reactie volgt als een dader een werknemer met een publieke taak agressief bejegent of geweld aandoet. Dit vertaalt zich in het verhogen van de pakkans, de dader verantwoordelijk en aansprakelijk stellen voor respectievelijk het gedrag en de schade, en hoge op te leggen straffen.

6

Volgens artikel 8 van de Politiewet is een ambtenaar van politie bevoegd tot «geboden» geweldstoepassing bij de uitoefening van zijn taak. Het gebruiken van geweld door een politieambtenaar moet volgens dit wetsartikel proportioneel en subsidiair zijn. Dat wil zeggen dat het beoogde doel van het geweldgebruik het geweld rechtvaardigt en het doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Ik zie geen reden de geweldsinstructie aan te passen.

7

Zoals al vaker aangegeven passen minimum straffen niet in ons rechtssysteem, evenmin als het, ongeacht de omstandigheden van het geval en van de persoon van de verdachte, in hechtenis houden van verdachten. Schade verhalen op de dader wordt nu reeds zoveel als mogelijk toegepast in het geval van (im)materiële schade bij geweld tegen werknemers met een publieke taak. Ook hiervoor verwijs ik naar onze beleidsreactie d.d. 19 februari jl. (Tweede Kamer, vergaderjaar 2008–2009, 28 684, nr. 204) en de maatregelen in het programma Veilige Publieke Taak, waarover uw Kamer elk half jaar een voortgangsrapportage¹ ontvangt.

¹ Voortgangsrapportage aan Tweede Kamer inzake Programma Veilige Publieke Taak 2e helft jaar 2008, d.d. 18 december 2008